

GOED BEDOELD

Wolfgang C. Lupus

KORTVERHAAL 19 MEI 2017

© 2017, alle rechten voorbehouden

Gratis distributie via www.wolfganglupus.com

© 2017: U mag dit delen met wie u wil, mits u dit doet zonder commercieel oogmerk, u mag het niet claimen als eigen werk, noch veranderingen aanbrengen. U mag het enkel delen, in welke vorm dan ook, in deze ongewijzigde versie

www.wolfganglupus.com

GOED BEDOELD

Hij begreep niet direct hoe die steen op zijn kop gevallen was. Was het terwijl hij breed geeuwde, zijn hoofd naar achteren gebogen en de ogen dichtgeknepen? Was het een onoplettendheid of was hij afgeleid geweest? Feit was dat een korte doffe klap gevolgd door kort gehobbel een man die over de motorkap en de neergeklapte voorruit rolde en in zijn schoot en de passagierszetel terecht kwam. Het korte en hoge "auw" dat erop volgde gaf alles een cartooneske uitstraling.

Hij was al op de rem gaan staan en de wagen stond enkele meters verder stil. Hij reeds niet hard. Het was een achterafstraatje, bochtig en smal met een snelheidsbeperking van 30 kilometer per uur. De grootste snelheidswoekeraar zou er nauwelijks harder kunnen rijden. Dat was een geluk bij een ongeluk, zo bedacht hij.

Hij monsterde de onverwachte passagier. Ergens midden de twintig, slordig gekleed in een oude jeans en een vuil hemd onder een gescheurde jas. Een bos lange bruine haren en een baard van een week.

"Alles OK?" vroeg hij de man terwijl deze probeerde recht te komen. Een tweede korte hoge "auw" was de enige reactie. Met enig gewroet slaagde hij er in de man rechtop in de passagiersstoel te krijgen. "Goed, je leeft nog" constateerde hij nerveus, "Ik rij je direct door naar de spoedgevallen, dat is maar vijf minuutjes van hier. Zal dat gaan?"

Een derde "auw" kwam beschuldigend uit de mond van de ander, gevolgd door "mijn fiets". Gunther beseft plots dat het gehobbel van even ervoor een fiets was die onder zijn wagen door gevlogen was. "Mijn auto" antwoordde hij. "Enfin, dat is voor de verzekering, maak je daar maar geen zorgen over" ging hij verder.

“Eerst moeten we zien dat met jouw alles OK is, ik ga de fiets aan de kant zetten, de papieren vullen we straks wel in”. Hij nam de sleutels uit het contact en stapte uit.

De ravage viel nogal mee. Er was een deuk in de bumper, wat krassen op de lak en een diepe deuk op de motorkap. Niets wat niet gerepareerd kon worden. Achter de auto lag een verfrommelde fiets. Hij zag dat de fiets al jaren dienst deed. Niet direct een nieuw rijwiel, eerder een aftands oud ros. Ook dat was dus geen drama dacht hij, terwijl hij de fiets tegen een oude muur zette.

Terug in de wagen nam hij de kin van de ander in zijn handen en draaide zijn gezicht naar zich toe. Hij keek aandachtig in de ogen van de ander, die vragend terug staarde. “Ik ben Gunther Daelmans” vertelde hij hem, terwijl hij zijn rechterwijsvinger opstak en deze voor het hoofd van de man begon te bewegen, “Ik ben trauma arts in het hospitaal hier even verder. Zeg eens, kan je mijn vinger zien – recht voor je kijken alstublieft – zeg maar vanaf wanneer je hem kan zien... Hoe is je naam?”

De anders’ naam was Christian. En een snel onderzoek leerde hem dat hij waarschijnlijk geen hersenschudding had. Een tweetal oude vergeelde plekken op zijn gezicht, half verstopt onder de baard, gaven aan dat Christian een tijdje geleden ook al eens een harde klap gekregen moest hebben. Hij voelde even aan armen, benen en ribben. Niets ernstigs te vinden, behouden enkele zere plekken, wat te verwachten was.

“Komaan Christian, je lijkt OK, maar laten we maar op zeker spelen, we rijden nu naar de kliniek en dan zet ik je af waar je zijn moet. Die fiets komt wel in orde” besloot Gunther, nu meer gerustgesteld in de situatie.

Christian had het onderzoek gelaten ondergaan, maar begon nu nerveus om zich heen te kijken. “Ja maar, ik wil helemaal niet naar de kliniek. Ik wil mijn fiets en ik wil verder gaan, ik... ik moet naar mijn werk”.

“Oh” reageerde Gunther, “wat voor werk doe je?”

“Verkoop, ik ben verkoper in een winkel” antwoordde hij na enig verward aarzelen. Gunther bekeek hem even aandachtig. Verkoper dacht hij, met die outfit? In geen honderdduizend jaar.

“Wel” antwoordde hij de jonge man, “dan heb je dubbel geluk bij één ongeluk. Dat is dit een werkongeval en hou je er naast de vergoeding van de verzekering nog enkele vrije dagen aan over”. Resoluut startte hij de wagen en vertrok. De jonge man begon zenuwachtig om zich heen te kijken en was duidelijk tegenwerpingen aan het zoeken. Gunther zag het. Maar moeilijke patiënten waren dagelijkse kost voor hem, hen negeren had hij tot en kunstvorm verheven.

“He kerel” protesteerde Christian, “je kan me niet zomaar tegen mijn wil meenemen, hoor je dat, ik wil niet naar het hospitaal”. Hij porde Gunther in zijn zij en deze remde bruusk.

“Oh”, antwoordde hij, “tegen je wil? Je hebt een ongeval gehad jongeman, ik ben dokter, ik zeg dat je naar de kliniek moet. Wat als er nadien iets fout lijkt te zijn? Je hebt geen poot meer om op te staan. We gaan nu!” Hij onderstreepte zijn beslistheid door gas te geven en terug te vertrekken.

De ander was er duidelijk niet mee akkoord en trok de handrem op, zodat ze met een kleine slipper terug stil stonden. “Geef me verdomme gewoon geld voor mijn fiets en laat me met rust” blafte hij agressief, “of ik geef je een klap voor je kop”.

“Geld voor je fiets? Natuurlijk betaal ik je fiets, geen punt” antwoordde Gunther, “maar ben je zeker dat je niet naar de spoed wil? Wat als je morgen plots hoofdpijn krijgt? Of een whiplash hebt? Of rugproblemen? Dan sta je helemaal in de kou...”

“Wat kan mij dat verdomme schelen” sprak de ander, resoluter nu, “Jij hebt mij omvergereden en jij zal mijn fiets betalen”. De dreiging was nauwelijks verholen.

“OK, OK”, suste Gunther, “Jij je zin”. Hij strekte zijn arm uit om het handschoenkastje te openen en nam er een dure lederen

map uit. Bijna blindelings wist hij het aanrijdingsformulier te vinden en plooide het open.

“En wat is daar de bedoeling van vader” Christian klonk nu heel zelfzeker, dreigend en agressief. Gunther liet zich niet intimideren en keek de ander recht aan.

“We gaan netjes dit formulier invullen, zodat jij je fiets terugbetaald krijgt” antwoordde hij. “Bovendien zullen we de politie moeten verwittigen, het is een ongeval met gewonden”.

Gunther zag dat de ander nerveus begon rond te kijken, haalde snel zijn gsm boven en drukte 112 in. De ander zag het gebeuren en haalde uit, met de duidelijke bedoeling de telefoon uit zijn handen te slaan. Instinctief strekte hij zijn arm naar achteren, buiten het bereik van de ander.

“Fuck You” reageerde Christian, hij sprong uit de wagen zonder de deur te openen en zette het op een lopen. “Hey, hey” riep Gunther hem nog na, maar binnen enkele tellen was hij verdwenen achter de bocht. Zuchtend luisterde hij terug naar zijn telefoon en deed zijn verhaal. Het was kwart voor zeven, de ochtend was jong en hij had nog een kwartier om zich te melden. Zijn wagen gehavend, zijn kalmte verstoord en de nood aan een koffie groot.

De ochtend was hakkend verlopen. Hij was wel wat gewoon als trauma arts, maar het was een gewenning aan gevolgen. Zelf betrokken zijn bij een ongeval was hem nog nooit overkomen. Rond tien uur was er een politiewagen toegekomen om zijn verhaal te noteren. De agente had hem laten verstaan dat hij meer dan waarschijnlijk slachtoffer was geworden van ‘Charlie Fiets’. Een jonge man die vaak tot meerdere malen per dag zijn fiets onder een wagen wierp en zichzelf over de motorkap katapulteerde.

Het lukte hem bijna steeds om de verdwaasde chauffeurs enkele honderden euro’s te ontfutselen voor een nieuwe fiets. Soms werd er later aangifte gedaan door de ongeruste bestuurders, maar waarschijnlijk waren de meesten onder hen blij er met zo

weinig kosten vanaf te komen. De beschrijving van 'Christian' klopte helemaal en ook de modus operandi sloot perfect aan bij de man die ze 'Charlie Fiets' noemden. Niemand kende zijn echte naam.

Dat zorgde er enerzijds voor dat hij zich wat beter voelde, hij had immers niemand schade toegebracht. Maar anderzijds maakte het hem boos. De man had hem leed bezorgt. Het gevoel een ongeluk veroorzaakt te hebben en dan het gevoel belazerd te zijn. Hij voelde zich leeg, vermoeid en opgewonden tegelijkertijd.

"Het beste wat u doet" vertelde de agente hem, "is klacht indienen en wanneer u de man ooit mocht terugzien, ons onmiddellijk verwittigen. Het zijn een hele resem klachten die tegen hem lopen; oplichting, misbruik van vertrouwen, moedwillig veroorzaken van verkeersongevallen... We zouden hem heel graag te pakken krijgen". Dat kon hij begrijpen.

Hij had graag nog wat langer met de agente gesproken, een bevallige dame met korte blonde haren en een bijzonder leuke glimlach. Maar een oproep door de luidsprekers maakte een einde aan het gesprek, er werd een ambulance aangekondigd en hij moest snel vertrekken om de gewonde op te vangen. Met een kort woord van dank nam hij afscheid en stormde door de gangen naar de wachtpost.

"Inkomende ambulance, vijf minuten uit" zei de verpleegster tegen hem terwijl ze samen naar de garage liepen om de gewonde te ontvangen. "Man van midden twintig, overreden op een voetpad. Aangegeven beenbreuk, hoofdbloedingen en mogelijk hersentrauma. Nek gestabiliseerd. Patiënt niet bij bewustzijn". De info was kort, helder en ondubbelzinnig, hij schakelde terug in professionele modus en begon zijn checklist aan te vinken. "Scannen, bloedgroep controleren, vitale gegevens controleren, neuroloog verwittigen, OK klaarmaken".

Ongeveer gelijktijdig met hen arriveerde de ambulance in de garage. Nauwelijks stond hij stil of twee mannen stoven uit de

cabine en liepen naar achteren om het slachtoffer uit de wagen te rollen. Een derde man stapte mee uit de wagen, terwijl hij een baxter omhoog hield. Alles verliep geroutineerd, een routine die hen rust en kalmte bood. Hij nam zonder kijken het klipbord aan van de ziekenbroeder, tekende een papier en scheurde het af. Hij gaf het afgescheurde deel terug aan de ambulancier ten teken dat hij de verantwoordelijkheid van de patiënt had overgenomen.

Daarna holde Gunther achter de berrie aan om het slachtoffer een eerste onderzoek te geven. Wat begon als een professioneel onderzoek mondde bijna onmiddellijk uit in een gevoel van eerst ongeloof, dan verbijstering en tenslotte woede. De man die overreden was had bruine haren, een baard van een week, een vuil hemd onder een gescheurde jas en een oude jeans, alles nu doortrokken van bloed. Even wist hij niet wat doen, maar dan nam Hippocrates het van hem over.

Snel onderzocht hij de man, alle andere gevoelens uitschakelend. Naast de beenbreuk, stelde hij een gebroken rib vast. De hoofdbloeding leek al bij al mee te vallen. De bloeddruk was gezien de omstandigheden in orde en ook de hartslag was regelmatig. Hij liet de man vertrekken voor een scan, beval een hechting voor de snee op zijn voorhoofd en noteerde dat de rib en het been gezet moesten worden, behoudens de scan iets aantoonde, was hij niet nodig en kon hij het werk aan de jongere artsen over laten. Wanneer dat alles gedaan was, zou hij nog een finaal onderzoek doen en aftekenen voor de patiënt die dan de reguliere zorgen in zou gaan.

Pas toe hij terug aan zijn bureel zat en zijn zoveelste koffie voor zich had staan, kwam hij terug naar de realiteit en besepte hij dat het slachtoffer zijn Nemesis was. Even nam hij de telefoon en het kaartje dat de agente had achtergelaten met de bedoeling haar te bellen, maar een plots inzicht weerhield zijn hand. Hij nam de telefoon en belde een ander nummer.

Het was vrij laat in de avond toen Charlie Fiets terug bij bewustzijn kwam. Gedesoriënteerd knipperde hij met zijn ogen tegen het felle licht. Figuren en muren doemden wazig op vooraleer vaste vorm aan te nemen. "Wat..." zijn keel voelde rauw aan en bracht nauwelijks klank voort.

"Rustig maar, rustig maar, u heeft een ongeval gehad. Blijft u rustig leven, u zal zich dadelijk een stuk beter voelen" suste een warme en aangename damesstem. Hij liet zich even terugzakken in het waas van schijnbewustzijn. Even later kon hij zijn ogen openen en leek alles helderder.

"Wat is het laatste dat u zich kan herinneren" vroeg dezelfde stem. Nu zag hij het bijhorende gezicht, een oudere moederlijk aandoende dame, stevig gevormd met een wit pak strak over haar grote boezem. Blond geverfde haren, te veel lipstick en rouge en een bril met dik montuur probeerden wat ze konden om haar er jonger te laten uitzien. Maar haar warme glimlach was echt. Om een of andere reden beurde dat hem op.

"Waar..." zijn keel voelde nog steeds pijnlijk rauw, maar er kwam nu wat meer geluid uit. "Waar ben ik, wat is er gebeurt?" vroeg hij.

"U bent in Sint Jan, afdeling psychiatrie, u heeft deze middag iets doms gedaan, u bent voor een wagen ingestapt". Haar glimlach werd intenser.

"Hoe..." spreken deed pijn. Hij keek haar vragend aan.

"Wel, deze ochtend heeft u een eerste poging ondernomen, zo blijkt. En deze middag bent u terug onder een wagen willen stappen. U had iets meer succes, maar niet zoveel meer. Waarom zou een jonge man nu zelfmoord willen plegen?"

Hij keek haar aan met een duidelijk vraagteken op zijn gezicht. "Nu ja, daar zal dokter Putseys wel over oordelen denk ik" zuchtte ze, "Wij zijn er hier om te voorkomen dat u terug domme dingen doet. U bent deze middag een been verloren, wij zullen nu over u waken en zorgen dat u niet meer verliest dan dat" ze keek hem vol

compassie aan, met een duidelijke vastberadenheid hem in bescherming te nemen.

Vol ongeloof keek hij terug, toen doordrong wat ze hem verteld had – zijn motor draaide nog niet op volle toeren – tastte hij met zijn hand naar zijn rechterbeen. Hij voelde een scherpe pijscheut toen hij tegen de stom halverwege zijn knie en heup stootte.

Wolfgang C. Lupus

www.wolfganglupus.com